

مومن طوری که خیال این صفای غائب
برای اوئی به جستی که مشهور است

صاف در آن کس که با این
ای داده که از نهاده که این
مهر طراب کی فکلی از این ای

مومن طلب ای ستم اجا و بین
ای تقاضای خاکنو بد او بین
عشق زود در آن شربت که در کجا
چون کیم با شری او بین
لم بین ده بی چرای من بیوم
دست بین ای و عین کس که
این بین ای طوفان خاکن
لطف کس از سبکی ای شاد بین
لطف کس از سبکی ای شاد بین
دای خودی تسلیم و بد او بین
بای ای که بین طافت و او بین
بکدن آن در او بین
در چرخان بر کس که با او بین
همی که ای ای نماند از او بین
ای ای جایی من او سکون اجا و بین

کی کس می بودت کی کسایت

فکر و بیابان سر کبیا تا سون	میدان کمان و ورید و بال کمان
مضمحل سوگی قوا غالب	
وه عناصر من اعتماد کمان	
انسو که کون که آه سوار مو که کون	ایسا خان کسنتجه اما که کمان
اقبال کلفت دل بید عار سا	آخر که دای سایه بال کمان
مضمحل فصل فتنه ایام کرا و	اطیار پرید و رنگ خاک کون
عهدی بی روح نازکی با نزه سکا	اگر یک دانه بود او سلی بی قصا کون
حلقی بین چشمهای شاد و بسوی دل	ترا زلف کو کلمه سر سکا کون
ظالم سیری کمانی محلی منفعل بخا	بی خد انگر و ده بی بوفا کون
ذو دیدن دل ستم داده محال	نه کمان کون که جو سرب کون
طرز افسرین نکته سرتی طبع سی	آینه خیال که طلی منسا کون

وه راز نامه مومن که کس کجا و غیر	افشان عبا سر که فرد صده لرون
نون و ام نخت خفته سی کجا و غیر	لیکن به بی بی که کمانی او لرون

وه فراق او و و وصال کسان

فرصت کار و با بسوق کسی

دل تو دل و دماغ بی زنا

تبی و خوابان کی تصویرها

ایسا آسان بین کون و رونا

همی جو تاقت رخا عشق

فکات نغله بجا با سے

بوسه مدی و مضامین کوی

وه شب زور و ماه وصال کمان

ذوق نظاره جمال کمان

شور سو و اخط و حال کمان

بش و رعنائی خیال کمان

و بسین طاعت کس برین حال کمان

و مان عبا و کون که مین مال کمان

اشن مگر که انفعال کمان

مرحبی طاعت سوال کمان

مرحبی طاعت سوال کمان

مین در صد هزار نوای حکم خراش	تو او را یک نشین کن که کون
عالمی زنده فهم قصوری که بر	ی عجز ندگی که علی کو خدا که کون
همی که با وقت میری است کن	ورنه هم هست که که کردی کن
غره اوج بنای عالم مکان	اس بلندگی صید بون بی کن
روض کی پی پی می یکین پی	رنگ لایلی ماری فایده است کن
نعمه ای عجب بی بدل غمیت نی	بصد اهو جان کایه سار است کن
دو مول دهنه اوس اناز کاسیوا	
هم می کریشنی پی غالب پی پی کن	
مانع نشی روی کو پی بر بندن	اکس کبری مری بوین بجز بندن
شوق اوس نشی مین یی بجا	جاوه عجز ندگی و تصویر بندن

حسرت لذت از ارزی عالی می	جاوه راه و فاضل و هم بندن
سج نوبیدی جاوید کوار از	خوش موی کر ناله ز بونی کس بندن
سر کجای جان خم سر اجاس	لذت شک با اندازه تصویر بندن
امینه دام کو نبر بندن چنانی	که بریزد نظر قابل تسخیر بندن
شکل کل زخمی مری سنانی	تیر تر کس کجاست بندی بندن
جب گرم رخصت میایی کستان	کوی تقصیر حجت تقصیر بندن
میری شعرها احوال کون غاب	حسکا دیوان کم ار کفن کس بندن
ریختی کاوه ظهوری یی نقل	آبی بهره جو معتقد میر بندن
طایفه و نط و اع کی کر رنگ کون	
کو تیرا قیاس که صحرای بندن کون	
کافر و نسب نامه نیز رنگ کون	
چون قمری سهل ترش انسان کون	

دایان شفق طرف لغات بوسه	ناخن کوه جگر کا و بین بزرگ کانون
کمفیت و کیری فیشار و دل جو	بگنوی صدی صدم کلا کانون
پسایه و سعه ه شوق مونی	مخض سی کله شمع سی و تنک کانون
کرم و شوق میر خال کوه و	صحرای کبری کئی و تنک کانون
دریا و اسد غفلت رسوا و لسی	
کس برده بین و یاد کی تنک کانون	
عشق آیری نو سید نین	جانسپاری تجرید نین
سلطنت دست بدت آئی سی	جام می خاتم حمید نین
ای تجلی تیری سامان و جو	دوره بی بر تو خوسید نین
راز معشوق رسوا مو جابی	ورنه مر جانی مین کجه سید
کرده سن پاک طریقه دوری	عم محرومی جا وید نین

نسی

کنتی سی جیتی سی آید به خلق	کما جیتی لی سی آید نین
بکشی کونه سمجه حاصل	
باوه غالب عرق سید نین	
کیا صنعت مین آید که و تنک کانون	مین خار مونی آتشین جهون کانون
فی کوه رسوای بر نیر بر شان	کس پوه مین فریاد کی اسک کانون
یک نشوونما جانندج لان موس کوه	هر حد مقدر و دل تنک کانون
کر جلوه و خورشید یار و فامو	چون و صد سیندی زمان کانون
افسرد و مکلین فی نفس کر می جابا	پرتیسه عطر شرر شک کانون
ضعف آینه پروازی شک ان	تسه ویری بر وی مین کانون
ای غیرت الفت که اسد و سکی ادا بر	
کر وید و دول صلح کرین جاک کانون	

صافی ز بسکه عکس کل کارمن	جانین جو بر اندی خارجی
نی ز کاک به فضل کلین معاجمن	عالم کلین دلی خست دیوار
برشکال کرید عشاق کیا جامی	کهن کئی مانده کل سوجای دیوار
بیری آرایس کا استقبال رنی	جو بر اندی میان نفس خصار
بسکه پای یاری کلین ادای سکت	ی کلا ده نازل سطاق دیوار
افت کل سی غلطی دعوی ار	سروی باد صفت آزادی رفعا
وقت ہی کر بس مسکن زنجاری	یوسف کل جلوہ فرمای ساز بار
دست آگریه نامو جو فضل کل	
خیم دریا باری میرا سب کارمن	
جون مردک خیم بین جمع	خواید بچر کده داع من امن
بر حلقه کا کلین دی کی	جون در اسم بوین روزنجان

پای سر زده

پای سر زده جگر گوشه خست	مین داعی مهور سقا ق کی کلا
دیرو حرم تنبہ گوار تنبہ	وامانڈ کی سوق ترا سی من پناہن
کس دل پی غم صفت کان	اینہ کی بلیا ک ادتری پناہن
یہ مطلع اسد جو ہر فنون سخن ہو	
کروض تالک نفس سوختہ جاہن	
مطلع	
تسکین کجھوہ معنی من کمان	کچھون بون بیدی دل خیم ہی امن
سودای عشق ہی دم سر د کینہ	
کی متصل تارہ شماری من عمر	شام خیال زلف ہی صبح دینہ
دوران سری کردن غری متصل	سچ کمانی مرکان چکینہ
	حنجہ ز خوین و مانع رسیدہ

<p>ظالمین سری شکل بی فوسکی کشان دینا کوشنگ کا کوشن بی سرش حی صفتش زبان من سخت ناکو آ حون بی کل خون کر چه کرانست</p>	<p>چون شاد است دست بدان کین منظر تارای کوی بی من هون خونایه بلال حست حسد هون لیکن به توفت که شتر جین</p>
<p>مرک شیرین کوی بی کومن کی کوز و صفتش صفتش است و غیب و خشت اما اول هون سایه کل داع و کین کل موج فال منسی رخا و خست اند خفتی و اند خرمه کای منین</p>	<p>تسارینسک سی طلع کفن کی کوز هون اسپد و داع انجمن کی کوز کوزی بی بی خمول صراطین کی کوز رنگ کی گرمی تی تاراج من کی کوز سوخنی نورن بی سامان منین منور خواب سران بی سخن کی کوز</p>

<p>مجددین اور محبوبین و شادان بر کک بیدی ناخن رون کی کوز</p>	<p>خون ز جگر هفت بزودی سده هون بی دست رود به سیر جهان نظر بین چشم و انشاده و کوشن تسلیم بی ناله موزون و حصول سر پر میری بال هزار ازورنا بیدانین بی اصل کاش تا ز جگر من کی منکره جو بر آست عبت هون گرمی شادان تصویر همه پرانیا رو عجز بی هفتان اس</p>
<p>خود آشیان طایر ز کاک من کوز بای هوس دامن کاک من هون کسک عبت که ششم جو سده هون ای یجر بین لغز جگر هون یارب من کوشن با کاش من هون مانند موج آب بان بیده هون بای نگاه خلوص من خا جلد هون بین غدی کاشتن نا زید هون یعنی که نیده بدرم ناخر هون</p>	<p>خون ز جگر هفت بزودی سده هون بی دست رود به سیر جهان نظر بین چشم و انشاده و کوشن تسلیم بی ناله موزون و حصول سر پر میری بال هزار ازورنا بیدانین بی اصل کاش تا ز جگر من کی منکره جو بر آست عبت هون گرمی شادان تصویر همه پرانیا رو عجز بی هفتان اس</p>

بقدر لفظ و معنی هر چه است که در کتاب عزیز و نامت که بانه محل تر جوش کا پیکان ای هم کل ی طلسم برین حلقه کانی نام می یه کس بیهر کی مثال کا جی و ی نه انشا معنی مضمون املاصورت که انش سارا کو کتب اقبال جمکا دی	و کر نه کنجی خوره عریان برکات تیرا کالی جادی مین مه و نور سید هم سار کجواک زونی کی شیت ای جی سر بر که مثل ذره ما جی کالی مین عایت نامی ای امل و نامرره و کر نه مثل خار حسک در دو کت
اسه نرم تاشا مین بغافل برده داری اگر دانی تو اکمیدین دانی بصورت عریان	
جهان تیرا نقش دم دکبھی مین کسو کو ز خود رسته کم دکبھی مین	خیان خیابان ارنم دکبھی مین که امو کو پاندر دم دکبھی مین

جمال دل

خط نخت دل کفایم دکبھی مین دل اشفتگان خال کنج و مین تیری سرو قامت سی بقید اوم تاشا که ای جواینه سازی سراع قف نالدی داغ دل سی	نزه کو جوا بر رستم دکبھی مین سوید این سر عدم دکبھی مین قیامت کے فتنه کو کم دکبھی مین تجی کس تناسی هم دکبھی مین که شبر و کا نقش قدم دکبھی مین
بسا کر فقیر و نکا هم ہیں غالب تاشا ای امل کرم دکبھی مین	
جسجا کدیا سی سل ملا در میان کس حرم سی چشم تھی حریب مزرنگ کردش تیرا ایجا دور خرخر کا کرو تناسی جوی	دیوان کان کو وہاں مین رک جاکو مزره خوفشان مین اسک سحاح خرو داغ خان مین طاحیہ تیرا خوارک مین

عمر کوه در درشانی نگاه	یک در دو دم بر استخوان
کل غنچه غرقه در پای کای	ای کوی فیه تاشا که بان
برق بجان حوصله فکن	ای دل فرود طا ضبط فعات
فا دکمین دم توار کتبی	برک سادو سر کوی بار کتبی
برنده صبح بهار کتبی	جنون جت بکجا در کتبی
طلسم می دل سوی محوم سر	همه کای مکیده دریا کای بار کتبی
میدج سر بر تر زای شک طاعت	یه ایک برین نکار کتبی
نگاه دیده نفس م حاد راه	کد شتمان اثر انتظار کتبی
کوی کوی میا ک ضبط سیج	نزار دل به هم کای اختیار کتبی
ساطر سگسی بن ک کای وان	نزار دل بود اع توار کتبی

جنون

جنون فرقت یاران قدی عا	بسا دشت دل پر غبار کتبی
سرک تفسیر تها طوزن کتبی	ری سیان می فارسی پستان
بوم مرده ویدار پروار تاشا	کل اقبال خسی خم مشک پانی
هوئی خودی چشم با کوهی	که طوطی فصل ک الوده می خانی
تیری کوه بین می مشاطه کتبی	بره از لفت ناز می مد کتبی
کجا مغز ولی انینه کوتر ک خود ارا	سعد در اب بی می سادو پر کار کتبی
سکام خراب روی نهو حیرت یای	که بیان گرم جین چه وسای کتبی
قیامت کرسن کای کتبی	تعب سی و بوالیون کتبی
دل نازک بود کسکی رحم آما می عا	
کد میا ک بود کتبی	کد الو الفت از تانی

تی حلقه زین را بسید او دیان
ای که از نوم انداز چکیده جان
ناگوار ای همین صاحب جان
جنش دل بی بی عشقهای کارا
دل لکار لکار او کوهی تنهانشنا
ای سیری و عشق و ای اعتبارت جان

اشک چشم دامی هر دانه ضیاء
نیش ز نور عسل نیشتر ضیاء
نهی کل بی نظرمین چه بر فولا دیان
کمترین دور نسکین دستک زوا دیان
باری ای نسکی کی غمی ای دیان
هر که درون صحنه کرد آرزو دیان

قطره ما سخن بس زبان من است
ای تاشا کردنی کلنجی حلا دیان

ظالم بر سر خرافه اقدار کبر این
دگین پهرای من محسوس تا رخا
سویکی ای دوه جو سیدن خون حکم

ورنه کاست کس دامن من
بی زین زب که سگین جاده ای
اشک بعد از ضبط عوارز زنده غیا

هر بنویز
هر یکی هم جاده سان صفا بر قطع اور
هر سگی بگفت دل نافع سیلان
هر طلسم در بر صحت ناواس

زیت یک بر مرغ دامن صحران
کرد ساحل سنگ راه خوش ما
هری غافل که ایام زور بی فردا

بس اس تیغ دو دوستی کانهین
عاقبت بزار زوبی کعتین ای جان

ضبطی مطلب بخرواست کی دیگر
هری وطن بی با بر اهل دلگتی قدر و
باعث ایذا ای رسم خوردن نمود
هران سامی و کای ایها فایح سرا
هری حکایت لاسین مینم کردید
دلکله ایها سخن انداز قبح ایسان

هر دامن مثال ایامینه سی بر
هرت آباد صد قیمت کوه بر
هرت لخت شیشه شکسته بر سر
هر حرف ناز من محسوس ساعزین
هر باختری ای ظالم از به کوی
هران صبر رخا عوارض طکال در

ہوگی ہی غیر کی سیرین بیانی کا کہ
شوق کا او سکو کون ہم نہ رہیں

کتاب پیر اسد لہامی فقہ پزیرا
تاب عرض تشنگی سانی کوڑی

میری تہو کو جدا بند تھی ہن

باور میں چہ و خبا بند تھی ہن

ہم ہی ایک لانی ہو بانڈ تھی ہن

اہ کا کس نے آرو کیا سے

سو تو کو پا بجا بانڈ تھی ہن

حاصل شدہ و لہار کین

وہ جو کاغذ میں و بانڈ تھی ہن

تیری باری پہ ہن نہ یاد

خیم ز بحر کو و بانڈ تھی ہن

قید میں ہی ہی سیر ازاد

اپس جہن کہ بانڈ تھی ہن

شیخ کعبہ کا جانا معلوم

کس کا دل رلفی سہا کا کہ

دشنامہ تھسا بانڈ تھی ہن

ای نو اساز تا سا کھٹا ہن

کلی طرف چلتا ہی اور کھٹا ہن

شمع ہون لیکن باور پختہ خار خن

مدعا گم کردہ ہر سو مگر کھٹا ہن

ہی سانس مت فوٹس سکن

بی کھٹا اسد ال کی کھٹا ہن

ہی تماش کا و سوز تازہ ہر کھٹا ہن

جون چراغان و و اصف کھٹا ہن

شمع ہون تو نرم میں جاؤن غالب کسطح
بمحل ای مجلس رای بخت کھٹا تو

تیری توسن کو صبا بانڈ تھی ہن

ہم ہی مضمون کی ہو بانڈ تھی ہن

تیری فرصت کے مقابل ای عمر

برق کو پا بجا بانڈ تھی ہن

قیہ سخی رہائی معلوم

اسک کو بی سرو بانڈ تھی ہن

نشر رنگ سی ہی و اسد کل

ست کب بند قبا بانڈ تھی ہن

غلطی نامی مضامین مت بوجہ

کو ک نالیکو رسا بانڈ تھی ہن

امل تدبیر کی و اما مذکیان	آب و نیر ہی جا بانده تی من
سادہ پر کار ہن چن جان کس	ہسی جان فابانده تی من

تن بہ بند ہو س نہ اوہ کہتی	دل کا ر جهان فوادہ کہتی
تیز نشی و نیکی بلکہ باتین من	بکھن من نہ بکفر و سادہ کہتی
برکسا یہ سہن نہ کمین ہی نسیم	کہ داع دل بھین کشادہ کہتی
برادان کہ گردن ہی ششہ زما	بر سپای ہای ہی ناہادہ کہتی
معاف بہدہ گوی ہن صاحب	دل بہت بخاری فوادہ کہتی
برکسا برہ عزیزان زبان گت	ہزار تیغ زبر سادہ کہتی

زمانہ سخت کم زاری بجان آ
 و کر نہ تمہو توقع زیادہ کہتی

دیوانگی فوجش بہ زاری ہن	یعنی ہماری جیت ایکتا رہی ہن
دلکونیا خرت و دیدار کر چکے	دیکھا تو ہم میں طلاقت دید رہی ہن
منتر اگر کہنیں اسان تو سہلی	دشوار تو یہی ہی کہ تو سوار ہی ہن
بی عشق عمر گت نہیں کتی ایو ہن	طاقت حریف لذت ازاری ہن
شوریدگی کی ماتہ ہی سر ہون	صحر میں ہی خد گوی تواری ہی ہن
کجائیں عدوت اغیار کطیرف	ہمان دل میں ضعف کہوں پار ہی ہن
ڈرنا لہای ساری سہری کو مان	آخر نوای مزع کرفقاری ہی ہن
اس ساقی پہ کون نہ مر جای خد	لڑتی میں اور ماتہ میں تواری ہی ہن
دل میں ہی پار کی صف نمکاسی	حال انکہ طاقت خلتس خار ہی ہن
دیکھا اسد کو خلوت و جلو تین بار	دیوانہ کہ نہیں ہی توشت با ہی ہن

عزل

دیوانہ

بخت عطر گل کسم محمودی	چراغان تماشای شب ناسوئی
را کس جرم می بین تضرع و اعجازی	سمندر کو پر زنده سی کافوری
چمن با محرم اکای دیدار خواب	سحر کلمائی کس خورشید کو مئی
کجا جوهر چکین حستان وقت جو دار	دل ایند زیر پای خیل مور مئی
تماشای بهار آینه پرواز سی	کف کلک سی مای دل بخوری
کرانجانی سبک رو تماشای باغ	کف افسوس دست کف کف طور
اسد حشر کس یکدین شک و دود بار	
لباس شمع بر عطرش بجا مئی	
زبون کو تو کس وقت کس کس	هوئی این خجندی خرم جرم و ستم
تماشا کردنی لطف زخم انتظار	سود و اع مزعم مردک کس جرم
دل این خرد و تالاج ماز جلوه پیر	هوئی جوهر مینه خیل مور خرم

کونش

کونش مانع بریطی سو خون ای	لک یا خنده ناصح فی سحر و امن
هوئی تهریب منع سو قی خاندان	کف سیلاب باقی ای کمانه روزن
اسد زردانی تاثیر الفت باج بانگ	
خدمت نوازین سو کسای طوف کمان	
نرمی چاکلی بی نظیرین خاک نین	سواجی ن حکم سو حکمین چاک
مگر خار هوئی بر صبا اور الیجای	و کر نه مان دلوان مال و برین چاک
یه کس شست شامل کی اندادی	که غیر جلوه کل کند زمین چاک
بلا او سی نهی کجه مچی کورحم اتا	اثر مری نقش فی اثرین خاک نین
خیال جلوه کل سی خراب مین کس	سراجمانی دیوار و درین چاک
هوئی بان عشق کی غار مگری ای	سواجی شتر تعمیر کبرین خاک نین
تاری نهرین آب صرف دل لکی	که لاکه فایده و عرض مین چاک

دیکه می چشم کم سوی ضبط اندر کان	چون صدی در دین در کار او در کان
گرم تکلیف دل بچیده ای از بسکه سرخ	درص کافوری ای هزاره سر سر خورد کان
رنجش دل کجاست بران گری ای	دشمنان ی غبار خاطر از درد کان
ماتمه پروانه توده در شرف ای سی	سوق مفت زندگی ای بی فعالیت کان
خاری کل سینه ای رجنای ای	
برگریزی ای ارشانی ناو خورد	
بیانعی خدیجوی ترک تنهای	ورنه کیان موج نفس بجز سوی
و چشمی خکرده نظاره ای حیرت	حلقه زنجیر چشم تماشای
طره کوجوس عرق گری ای باد	جز جبار کار سعی لی سرو مای
چشم ز کسین یک تری ستمی	و صفت سو و ناسا نسکمای
کس و دوون پارچه ای سوزنا کلبا	آمد و رفت نفس سعلد مای

مشتد کله

مت رکب ای انجام غافل ساری	چویتی کی بر سر و برک خود آرا
سایه افتادگی بالین دستر مونس	چون صنوبر دل سر اما قامت آرا
هوی مین با بکم کوب سحای بدیر	عزیز تر نس مین موج کی مانه بر بحر
خیال سا و کیهامی تصور نفس حیرت	بر عقاب رکنت قدسی کنه می تصویر
ز بس هر مع بیان آید حیرت	کرین مین غمچه نقا طوطی نفس کلیر
سپیدگی مستی مسمی ناله در سا	خجاردوده مدع چون دو و سمع تفسیر
حجم ساده لوحی نمه کوس رلقا	و گرنه خواب کی مضمین آسمان
بنان سوخ کی تکلیف یعنی از فعل کی	بیاض دیده بجز بر سحی تصویر
اسد طر عروج صطاب دلگو کلبا	
سمجها سون ز شش کوفت قلمی نایز	

<p>عجیب ناسکفته کو دور درت دکھا کہ یوں پرسش طرز دلبری گھی کیا کہ بن رات کی وقت ہی میں ساتھ رقیب کوئی غیر سی ات کیا بی رہ جو کہا لو دیکھتے بزم میں او سکی روبرو کیوں جھوٹے میں کہا کہ بزم ناز چاہی غیر سی ہے مجھ سے کہا جو یاری جاتی میں کس طرح کب مجھ کو یار میں نہیں کی تو کرتی دل میں جو خیال صدمہ تو کارو</p>	<p>یوں بوسہ کو بوجھا سو نہیں سی مچی تنگ او کے ہر گت ہارہ سی مچی ہر ادا اوچی نہاں خد اگری گری خد کہ یوں سامی آن بیٹھنا اور یہ دیکھتا کہ یوں او سکی تو خاموشی میں ہی مچی عاکہ یوں سنکی ستم طرب کھا اوتھا دیکھتا کہ یوں دیکھ کی مری جو دی عالی گالی گویا کہ یوں اہیہ دار بن کی حیرت نفسیہ کہ یوں موج محیط آب میں ماری ہی تہا کہ یوں</p>
--	---

جو یہ کہی کہ رنجہ گو کہ ہوزک کار
 سوراہے ایکہ و پرہ کی اوسنی کہ

دار

<p>دار ستم ہی میں حیرت کہ یوں ہوا نہ مجھ میں صحت کے ربک خد ط مچی ٹھوٹھی تکرہ حیر کا کلا بید ہوئی ہی کہتی میں ہر دوری دل لایہ بیکسی کی گویا معاد ہی آدمی بجا ہی خود ایک سخیال مہکا نہ زبونی ہے افعال قنای فوت و صحت کا عم کوئی دار ستم کی بہا نہ سکی دل نہیں او میں ستمہ خولی رہی اب نہیں</p>	<p>کچی ماری ساتھ عدو سے کہ یوں ہی دلیدہ بار نقش حیرت کہ یوں مرضہ برسین سکا ہے کہ یوں یوں تو لو جا رہے عم الفت کی کہ یوں ای ہی کچھ ہوں نہ حالت ہی کہ یوں ہم جنہم چھٹی میں خلوت کہ یوں حاصل کچی ماری ہر جرت ہی کہ یوں ہر جہد عمر صرف عبادت کہ یوں ای ہی کہہ کر غریب سے کہ یوں اس میں ماری ہر جہت کہ یوں</p>
---	--

غزل

دل میں چھوٹے غزل ہے مچی ہر جہت
 دل میں اور چھوٹے غزل ہے مچی ہر جہت
 کھنڈر دق کھنڈر دق ہے مچی ہر جہت
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت

تنگ جھڑی اور از انہ کہ یوں
 نازک مہر و خد و عدو کہ یوں
 اور از انہ کہ یوں
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت

بہاں ہی رو فی ذیہ ام ہی ہر جہت
 اور نہ ہی کہ نہ مہر و خد کہ یوں
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت

بہاں ہی رو فی ذیہ ام ہی ہر جہت
 اور نہ ہی کہ نہ مہر و خد کہ یوں
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت
 ہر جہت میں مچی ہر جہت ہے مچی ہر جہت

بی درد سر بجد و الفس و نوبو	عون سمع عوط و اغین کما کر وضو
دان ی کف تغافل ابروی یار	مینه ای طاق مگر که تو
زلف خیال ک اطهار بهار	بارسان شان کس لکونو
تمثال ناز جلوه نیرنگ اعتبار	بستی عدم می آینه کر و بر و نوبو
مزرگان خلبه و رک ابر بهار	شتر مغزینه رمبنا فرو و نوبو
عرض شاه و دیگرگان انتظار	یار ک که خار پیر من ارز و نوبو
و مان برتاق ام نظر مون ^{همان}	
صبح بهار بی قهش رنگ نوبو	
حسد پیمان می عالم تابشاست	که خیم تنگ نایب نظر است ^{و ابرو}
همه لید رنگ کل صحرا به جای	که تار جاده که بار کوزنا و نوبو
حرف خشت ناز غیمت اوان	که مثل غمبار رنگستان ^{و نوبو}

بجای دانه خرمن کیسا بان صد فر	میر احاص و نه سخی که جس می ^{خاکه}
گری کیسا نیشین شهید اکا	جسی موی دماغ خودی خواب لختا ^{موی}
نقد حرت و احاسی عدم معالی	بهرون یک گوشه دامن کز بهفت دریا ^{تو}
و و دل چون سمع هر دو خط لاجری	مکه لبر ز اشک سینه نمبر و نوبو
الوه سرو جاحش خرام نار اجا ^ک	کف بر خاک گلشن سحر قمری نوبو
ندیک بی روی یکان سرد و غم ^{از کوه}	خدا یا اسعد رزم سده کرم تاشا ^{تو}
مبادی تکلف فصل کار ک لوام ^{کوه}	
سب و است کا کوه کانت خذ و نوبو	
هنرمند خرد و تسکین سبب سبب دان	که روح کریم صند خنده و نوبو
هوئی ی ناتوانی سید باغ ^{مطلب}	فرد تو مای سر سجد مین ی ^{تو}

تجلی هم نهفت یونین پنهان چرخین	سداوی بحباب طبع نقش مد عالم
بلاگردان تکیدن سان صد مود کور	عرق بی حسی که عارضه کیمیا حکم
اوتساوی کث جان هم مسل	که حسکی نهدین مانند خون کث عالم
کین جوان حیرت کین دنا کرتر	
دم صیانت کریان قیام کم هو	
رنگ طری صورت عهد و کرد	شما سقد رنگ تندی حاجی باره
پرواز نقد دام تنهای جلوه تما	طاوس فی امک امینه خانه کما
عرض ساط انجمن بان مفتی	موج بهار بر کنهی ایامی بویا
مرزده خاک عرض تنهای رکان	امینه با سگت و مشا لها کرد
ای تا کین هم بوس قدح سراس	تسبیح ز ابد ان کلف مدعا کرد
برق آیار و صکت و مید	خون نخل سمع رسیده بشود و نما کرد

طافت

طافت لسا ط و شکسته م نهین	خون سگت بمانک که خون سگت باد
ای دشت جنون بهار بقدر که می	بال پی شوخی موج صبا کرد
بیابا سردلی هرناخن نثار	یهان فصلی باش کاشا کرد
موی نخت جان کای و نشکر سخن آ	
تیمی گی کو ساریه یی مکتوب کرد	
زقار شیری زده اجزای قدیم	ای ابله محل فی صحرای عدم
بیماری سلیم هر رنگ چمنی	کر خاک موکل سته صد نقش قدم
ای عاوه مبرر شسته کیر و دین	سیراز و صد بله چون سحر نام
حیرت حد سلیم تنهای ای	امینه به امین کاستان نام
پامرد یک نذار بنید قانسته	طافت اگر اعجاز کری هم نام
ویا بخت ای سگوه جوان	خون کرد دل اندر لیه مضمون نام

خزول سراج در دبدل تھکا بوجھ	ایندہ عرض کر خط و حال بیان بوجھ
پر وار یک تب غم تھیرا نہ ہی	کر مئی نبض خار خوش شان بوجھ
ہی سبرہ زار مر در دیو اور کھنڈ	جسکی ہاریہ ہو اہر سکی خزان بوجھ
نہند و تان یکل مای تحت نسا	سامان بادشاہی صلستان بوجھ
تو شوق ناز کردل پروانہ ہی ہمار	بتائی نجلے آس کجان بوجھ
غفلت متاع کفہ میزان عدل ہون	بار حساب بستی خواب کے ان بوجھ
مہر و ناع نازہ گیدل داغ انتظار	عرض فضای سیرہ و امتحان بوجھ
ناچار یکسی کی ہی حست او تھیا	دشواری و دستم ہر بان بوجھ
گستاخانہ کل وہ نامہ رسائی سوزل	
در وجدائی اسد اللہ خان بوجھ	
خلق ہی صفحہ بزرگ سبب ناہن	ورنہ ہی سیرخ زمین کیورق

دیکھو

دیکھ کر باد پر سوزل اندر کبان	موجے مثل خط جام رحمان
خواہش دل ہی باکو کفت و نسا	ہی سخن کرو ز و اماں صبر آ
کوئی کاکا ہ نہیں باطن بکری سی	ہی ہر اکیشہ وہ جانان و ناہن
حیف ہی صلے اہل ریاب غلب	
یعنی ہن تاندہ از اسو وار سوا	
بیکری بتی ہن اپنا پو شید	خط سامانہ ہی نفس مزویدہ
بغزہ طرح قامت و رعایا سیر	طوق ہی کردن قرمان کمان
کی ہی و اہل جہان فی کھنسا	تھیم غفلت نظر شہم جور ناوید
یاس سہید ہی استغنا	نامیدی ہی رستار ول سجد
واسطی کھن مضامین تھین کی کتاب	
جامہ ہی خاطر جمع دل ارا میدہ	

بوش دل می محی حسن فطرت	قطره منجانه دریا سی اصل بود
بیش تنهایی لرم ط کرد	لذت عرض و عقد مشکل بود
آینه بانه اندازد گوشش	ای دماغ نار ساختن نزل بود
فی صبا بالری فی سعیه مان	شمع می خور عرض فسون کد از دل بود
یکه بر هم زون چشمه عالم گفته	سنان بر رخ عاقبت خردن بود
بزم می یک پنه بیا که از لطف	عین که غافل حجاب محفل بود

تا مخلص خانه سکونی از زالی است
شاعری خرسار در دین حاصل بود

سکوه و شکر کافر هم و آید کعبه	خانه الکی حشر بل نه سمج با سمج
رکاب و ان ترس در سماع	آینه نور احوالی حالوه که خوبها سمج
دخست در دیکسی بی آراستد	رشته عمر خضر که ناکه نارسا سمج

سوق غما کسل اگر در خون بوی کوی	جادو در جهان کمره خواب با سمج
کاه بکله امید و ار که جم مناک	کر چه خدا کی با دی کلفت با سمج
سوخ می عوس می آینه دارم	خار کوی نیام جان بگو بر با سمج
ای سرب حسن خلق شده سوس حاکم	سوق کو منفصل کبر ناکه کوا سمج

بغیر بیدان سد سارشا کی نین
بس در دخته بون کره کوا جبر آ

از صر تا پرتو دل دل می آینه	طوطی کوشش شربت مقابل بود
حیرت حرم لذت غطانی پیش	سیا بالک و کدول می آینه
غفلت بال جویم شرفشان	بیان شست خیم سوخی قابل می آینه
حیرت کجا هرق تماشا سارخ	در پرده بود بر بسلی می آینه
بیان که کی بدن با خرق بیوت کر	بوم طلسم عقده مسکلی می آینه

